תורה אור

א"ר חסדא א"ר יוחנן הללויה, וכסיה, וידידיה אחת הן רב אמר כסיה ומרחביה אחת הן *רבה אמר מרחביה בלבד, איבעיא להו מרחב יה לרב חסדא מאי? תיקו. איבעיא להו ידידיה לרב מאי? ת"ש דאמר רב ידידיה נחלק לשנים לפיכך ידיד חול יה קודש. איבעיא להו הללויה לרב מאי? ת"ש דאמר רב חזינא תילי דבי חביבא דכתיב בהו "הללו" בחד גיסא "ויה" בחד גיסא, ופליגא דריב"ל דאמר ריב"ל מאי "הללויה"? הללוהו בהלולים הרבה, ופליגא דידיה אדידיה דאמר ריב"ל בעשרה מאמרות של שבח נאמר ספר תהלים בניצוח בנגון במשכיל במזמור בשיר באשרי בתהלה בתפלה בהודאה בהללויה, גדול מכולן "הללויה" שכולל שם ושבח בבת אחת. אמר רב יהודה אמר שמואל: שיר שבתורה משה וישראל אמרוהו בשעה שעלו מן הים, והלל זה מי אמרו? נביאים שביניהן תקנו להן לישראל שיהו אומרין אותו על כל פרק ופרק ועל כל צרה וצרה שלא תבא עליהן ולכשנגאלין אומרים אותו על גאולתן, תניא היה ר"מ אומר כל תושבחות האמורות בספר תהלים כלן דוד אמרן שנאמר °כלו תפלות דוד בן ישי, אל תיקרי כלו אלא כל אלו, הלל זה מי אמרו? רבי יוסי אומר: אלעזר בני אומר משה וישראל אמרוהו בשעה שעלו מן הים וחלוקין עליו חביריו לומר שדוד אמרו, ונראין דבריו מדבריהן, *אפשר ישראל שחטו את פסחיהן ונטלו לולביהן ולא אמרו שירה ד"א פסלו של מיכה עומד בבכי וישראל אומרים את ההלל: ת"ר כל שירות ותשבחות שאמר דוד בספר תהלים ר"א אומר כנגד עצמו אמרן רבי יהושע אומר כנגד ציבור אמרן וחכ"א יש מהן כנגד ציבור ויש מהן כנגד עצמו: האמורות בלשון יחיד = כנגד עצמו, האמורות בלשון רבים = כנגד ציבור, ניצוח, וניגון = לעתיד לבא, משכיל = על ידי תורגמן, לדוד מזמור מלמד ששרתה עליו שכינה ואחר כך אמר שירה מזמור לדוד מלמד שאמר שירה ואחר כך שרתה עליו שכינה *ללמדך שאין השכינה שורה לא מתוך עצלות ולא מתוך עצבות ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך דבר שמחה של מצוה שנאמר °ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה' אמר רב יהודה אמר רב וכן לדבר הלכה אמר רב נחמן וכן לחלום טוב, איני *והאמר רב גידל אמר רב כל ת"ח היושב לפני רבו ואין שפתותיו נוטפות מר תכוינה שנאמר °שפתותיו שושנים נוטפות מור עובר *אל תקרי שושנים אלא ששונים, אל תקרי מור עובר אלא מר עבר? לא קשיא הא ברבה הא בתלמידא ואי בעית אימא הא והא ברבה ולא קשיא הא מקמי דפתח והא לבתר דפתח - כי הא דרבה מקמי דפתח להו לרבנן אמר מילתא דבדיחותא ובדחו רבנן ולבסוף יתיב באימתא ופתח בשמעתא ת"ר הלל זה מי אמרו? ר"א אומר משה וישראל אמרוהו בשעה שעמדו על הים הם אמרו °לא לנו ה' לא לנו משיבה רוח הקודש ואמרה להן °למעני למעני אעשה רבי יהודה אומר יהושע וישראל אמרוהו בשעה שעמדו עליהן מלכי כנען הם אמרו לא לנו ומשיבה וכו' רבי אלעזר המודעי אומר דבורה וברק אמרוהו בשעה שעמד עליהם סיסרא הם אמרו לא לנו ורוח הקודש משיבה ואומרת להם למעני למעני אעשה ר' אלעזר בן עזריה אומר חזקיה וסייעתו אמרוהו בשעה שעמד עליהם סנחריב הם אמרו לא לנו ומשיבה וכו' רבי עקיבא אומר חנניה מישאל ועזריה אמרוהו בשעה שעמד עליהם נבוכדנצר הרשע הם אמרו לא לנו ומשיבה וכו' רבי יוסי הגלילי אומר מרדכי ואסתר אמרוהו בשעה שעמד עליהם המן הרשע הם אמרו לא לנו ומשיבה וכו' וחכמים אומרים נביאים שביניהן תיקנו להם לישראל שיהו אומרים אותו על כל פרק ופרק ועל כל צרה וצרה שלא תבא עליהם לישראל ולכשנגאלין אומרים אותו על גאולתן: אמר רב חסדא הללויה = סוף פירקא, רבה בר רב הונא אמר הללויה = ריש פירקא, אמר רב חסדא חזינא להו לתילי דבי רב חנין בר רב דכתיב בהו "הללויה" באמצע פירקא אלמא מספקא ליה אמר רב חנין בר רבא הכל מודים °בתהלת ה' ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד, (הללויה) "הללויה" דבתריה = ריש פירקא, °רשע יראה וכעס שניו יחרק ונמס תאות רשעים תאבד, "הללויה" דבתריה = ריש פירקא, °ושעומדים בבית ה', "הללויה" דבתריה = ריש פירקא, קראי מוסיפין אף את אלו: °מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש, "הללויה" דבתריה = ריש פירקא °ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם "הללויה" דבתריה = ריש פירקא, נימא כתנאי עד היכן הוא אומר בית שמאי אומרים עד °אם הבנים שמחה ובית הלל אומרים עד °חלמיש למעינו מים ותניא אידך עד היכן הוא אומר בית שמאי אומרים עד °בצאת ישראל ממצרים ובית הלל אומרים עד °לא לנו ה' לא לנו

מאי

אחת היא. כלומר תיבה אחת היא ואין התיבה נחלקת לשנים: **הללו בחד גיסא.** בסוף שיטה ויה בתחלת שיטה האחרת: **שיר שבתורה.** אז ישיר משה: **ועל כל צרה שלא תבא עליהם.** ליגאל מעליה הוא דנקט כלומר שאם חס ושלום תבוא צרה עליהן ויושעו ממנה אומרים אותו על גאולתן כגון חנוכה: **כל תפלות.** כל מזמורים הפותחים בתפלה כגון תפלה לעני כי יעטוף (תהלים קב): **אפשר ישראל שוחטין את פסחיהן.** מיציאת מצרים ועד דוד ולא אמרו עליו הלל: **ד"א פסלו של מיכה עומד.** בימי דוד בבכי באותו מקום וישראל אומרים הלל שכתוב בו כמוהם יהיו עושיהם וגו' אלא ודאי על הים נאמר תחלה ושוב לא פסק: **ניצוח וניגון לעתיד לבא.** כל מקום שנאמר למנצח בנגינות מלעתיד הוא מדבר: **ע"י מתורגמן.** הוא אומר ואחר מפרש: **יהושע וכל ישראל אמרוהו.** כלומר אף יהושע וכל ישראל אמרוהו: **הללויה.** כולהו דבספר תהלים: **קראי מוסיפין.** בעלי מקרא מוסיפין אף אלו:

רשב"ם קסבר

לדוד מזמור. משמע תחלה היה לדוד רוח הקודש ואח"כ מזמור: **מזמור לדוד.** משמע מתוך המזמור באה שכינה לדוד: **ללמד מכאן כו'.** מכאן אתה למד וגם מפסוק אחר מוכיח שנאמר "ועתה קחו לי מנגן וגו'": **שמחה של מצוה.** כי הך דקחו לי מנגן שהיה מתכוין שתשרה עליו שכינה: **וכן לחלום.** אם הולך לישן מתוך שמחה רואה חלום טוב: **הא ברבה.** צריך ללמוד מתוך דבר שמחה: **שעמדו על הים.** לאחר שעברו כדכתיב (תהלים קיד) הים ראה וינוס והתפללו "לא לנו" פן יעבור פרעה וחילו אחריהם: **יהושע וכל ישראל אמרוהו.** כלומר אף ישראל ויהושע אמרוהו וכן פירש רבינו, ולא נהירא לי שאם כן בכולן אתה צריך לפרש כן ואם כן מאי בינייהו ובין חכמים שאומרים נביאים שביניהן אמרוהו וכו' ואתי למימר דכל הני דאמרן לעיל אמרוהו על צרתן שהרי תקנוהו נביאים לכך אלא כל אחד מן התנאים הכי קים ליה מרביה: **הללויה ריש פירקא.** כולהו הנך דספר תהלים שאין בו כי אם אחת לבדו בין פרק לפרק, אבל מקום שיש שני פעמים "הללויה" בין פרק לפרק לא פליגי רב חסדא ורבה בר רב הונא דחד מלעיל וחד מלרע: **קראי מוסיפין.** בעלי מקרא מוסיפין אף אלו:

מאי

ה"ג **שעומדים** בבית ה' בחצרות בית אלהינו הללויה דבתריה ריש פירקא. ולא גרסינן העומדים בבית ה' בלילות דאם כן ה"ל למינקט יברכך ה' מציון שזהו פסוק למעלה מהללויה ולא ה"ל למינקט שלשה פסוקים למעלה לכך נראה דגרסינן כדפרישית ולפי זה אנו צריכין לומר בו הללויה הללו את שם ה' הללו עבדי ה' שעומדים בבית ה' וגו' שלמעלה מזה אינו תחלת המזמור דלא יתכן שיהיה המזמור שני פסוקים °ועוד דאמרי' *במדרש קמ"ז מזמורים יש בספר תהלים כנגד שנות יעקב אלא הוא סופו של שיר המעלות הנה ברכו וגו' ואתי שפיר דקאמרינן לקמן רב אחא בר יעקב דמתחיל הלל הגדול מכי יעקב בחר לו יה דהוי תחלת המזמור דבע"א לא יתכן שיהיה מתחיל הלל מאמצע המזמור:

למען

רבינו חננאל

ענין דהללויה כסיה ידידיה דבור אחד הוא. ת"ש ידידיה נחלק לשנים לפיכך ידיד חול יה קדש: אמר ר' בן לוי בעשרה דברים נאמר ספר תהלים בנצוח בנגון במשכיל במזמור בשיר באשרי בתפלה בתהלה בהודאה בהלל גדול שבכלן הללויה שכולל שם ושבח בבת אחת: ת"ר שיר שבתורה משה וישראל אמרוה בשעה שעמדו על הים הלל זה הללוית הללו עבדי ה' נביאים תקנוה שיהו אומרין על כל פרק ועל כל צרה שנגאלין ממנה וכו' ר"מ אומר כל שירות שבתילים דוד אמרן כו' עד וכי פסל מיכה עומד בבכי וישראל אומרין שירה ופשטה היא: תניא כל שיר האמור בתלים בלשון יחיד דוד אמרו בפני עצמו וכל האמור בלשון רבים כנגד צבור אמרו וכל האמור בנצוח בנינון לעתיד לבוא וכל האמור במשכיל על ידי תורגמן אמרו וכל האמור לדוד מזמור שרתה שכינה עליו ואחר כך מזמור וכל האמור מזמור לדוד אמר שירה ואח"כ שרתה עליו שכינה ללמדך שאין השכינה שורה לא מתוך עצבות וכו' עד אלא מתוך שמחה שנא' ועתה קחו לי מנגן וכו' וכן להלכה וכן לחלום טוב ואסיקנא כי הא דרבא מקמי דלפתח בשמעתא הוה אמר מילתא דבדיחותא קמי רבנן לבדוחי לביהו והדר הוה יתיב באימתא ופתח בשמעתא וכל שכן תלמיד דלא ליתיב אלא באימתא: ת"ר רבי אליעזר אומר הלל זה משה וישראל אמרוהו בשעה שעמד עליהם פרעה אמרו הן לא לנו משיבה רוח הקדש למעני אעשה ר' יהושע אומר יהושע וישראל אמרוהו וכו' ר' אלעזר המודעי אומר דבורה וברק אמרוהו כו' ר' אלעזר בן עזריה אומר חנניה מישאל ועזריה אמרוהו כו' ר' יוסי הגלילי אומר מרדכי ואסתר אמרוהו וחכמים אומרים נביאים שביניהם תקנוהו שיהו אומרין אותו על כל פרק ופרק ועל כל צרה וצרה שתבוא עליהן ולכשנגאלין אומרין אותו על גאולתן: מתני' עד היכן אומר ב"ה אומר עד חלמיש למעינו מים והלכה כב"ה

צו א מיי' פ"ז מהלכות יסודי התורה הל' ד:

צז ב מיי' פ"ח מהלכות מגלה הל' ה סמג עשין מא טור א"ח סי' תעג:

[גירסת רש"ל ותוי"ט פ"ד דמסכת סוכה רבא עי"ש]

תהלים עב

לעיל דף סה:

שבת ד' ל: ע"ש (ברכות דף לא)

מ"ב ג

שבת ל:

שיר ה

שבת דף פח: [ודף ל:]

תהלים קטו ישעיה מח

תהלים קמה

תהלים קיב

שם קלה

שם קי

שם קיא

[לעיל קטו:]

שם קיג

שם קיד

שם קטו

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שעומדים וכו' ועוד דאמרינן במדרש. וכ"ה במס' סופרים פי"ח הלכה י"א ובירושלמי פ"ה דשבת:

נושא

בירור כתיבת מילים אם הם אחת או שתים

מבנה

סדרה של שאלות בירור בנושא הנ"ל

מבנה

שיר שבתורה/והלל

נושא

הלל - מי אמרו

נושא

שמחה - ביאה המצב שאפשר נבואה ומוצא ללימוד תורה

מבנה

קושיא תשובות ליישב סתירה הנ"ל

מבנה

הצעות בענין מי אמר הלל

נושא

תיבת הללוי' שמופיע בין ב' פרקים - (היא) תחילת פרק או סוף פרק